

Den 13 April föddes och d. 19 döptes ett kringvandr-
drande och tiggande qvinnfolks Gåssebarn vid namn
Swän, hwilket sistnämnde dag erhöill nöddop och
sedan confirmation af nöddopet af Församlingarnes
kyrkoherde B.B. Nils Jepssons Hustru Kierstin i Ljun-
ga. Fadrdar voro: Rusthållaren Bengt Larsson ibm
och Skolmästaren J.P. Möllerberg. Modren sade sig heta
Olu Lars Dotter och wara gift med en Huzar af Kongl.
Mosnerska Regementet och Engelholms Esquadron Carl
Högfält, men saknade alla bevis för att styrka des-
se sina uppgifter. Utaf händelsen med denna fattiga
menniskans barnsbörd har jag erhållit ett nytt bevis
huru mycket egennyttan och fördommar kunna hos
Bönder uträtta för att quäfvä alla - icke blott Christen-
dommen; utan äfven - Mänsklighetens känslor. Ofwan
nämnda arma quinna - redan sjuk i Sjöberga ½ mil
från Wästra Häglinge kyrkoby - blef forslad på wagn
förmodligen först till Ynglingarum därifrån till kyr-
kobyen - därifrån ytterligare till Östra Häglinge,
under then sista station födsloplågorna svårt an-
föllu henne och i denna by nekad tillträde till
något hus blef hon av skjutsaren kastad på en
snödrifwa, där behagade då 2ne av hennes eget kön,
en Hustru och en Piga, istället för att unna henne
~~den välgörningen som~~ en vrå under tak, en wäl-
gerning, som ännu icke blifwit nekad det med födsloplå-
gor arbetande husdjuret, visa henne den, grufweliga barm-
hertigheten att under hwars en arm tvinga hennes af plå-
gor och elände utmattade kropp att flytta sig gående till
nästa By Ljunga, där hon under twifvelsmål om
alla andras barmhärtighet än den, som genom någon
slags pligt där till var ålagd sin fördel till åldermannen
kommen öfwer tröskelen - föll hon omkull och födde.
Måtte alldrig någon Penna få anledning att oftare beskrifwa
någon sådan det ömmaste könets barmhärtighet. På detta
ställe war allt folket, så väl som öfrige Byens invånare sam-
lade på ett graföl i byn. Den arma Barnföderskan med
fostret blefwo således lämnade hjälplöse och hade förmo-
digen blifwit båda ett offer för medniskors hårdhet, om icke
den olycksaliga quinnan varit åtfölgd av tvänne äldre barn
hwilka förtviflade öfver den befarade förlusten av deras en-
da stöd, ropade öfverljudligt: vår Mor dör. Detta wäckte
ändtligen en på gatan warande Pigas upmärksamhet, som
berättade Barnens nöddop i Gilleslaget. En där warande
klok och för mänskligheten ömmande Hustru kände
genast hela wigten af sin pligt, flög till den olycksaliga quin-
nans hjälp och åtog sig en jordgummas befattning.
Kanske mindre känsofulla mödrar uppmanades
af hennes exempel och fölgde hennes spår. Wid
deras ankomst war barnet redan kallt & blått. Se-
demera uppstod en stor swårighet för att kunna öf-
vertala någon mor att wid kyrkan hålla detta wan-
wårdade Barn vid dopet, emedan det ansågs för wan-
hedrande. Den, som ändtels därtill lät sig bequäma
blef ändtels genom Barnets hastiga sjukdom befri-
ad från denna befarande wanära, då hon ge-
nom döpelsens förrättande på stället undgick att
inför hela Församlingen bära detta oskyldiga
föremål för allmänt föragt och hårdhet. Dubbelt swårt
för mig som Lärare att jag i denna bedröfvelse an-
teckning äfven skall igenkänna deras åtgärd, som
själfwa varit Mödrar eller ämna att blifwa det !!!